

NIKDO NIC NETUŠÍ

„Zapneš mi prosím zip?“ Simona se ke svému muži natočila zády, šaty měla rozepnuté až k dobře tvarovanému zadku. V očích se jí zračilo očekávání. Jednou rukou si nadzvedla vlasy, aby jí při zapínání nepřekážely, druhou natáhla k němu.

Karel si upravil uzel na kravatě a odvrátil pohled od zrcadla ke svému mobilu. „Hmm,“ zamumlal a pomalu dotáhl zip, aniž si všiml manželčina zklamání.

„Jakou barvu mají moje šaty?“ vyhrkla.

Jdeš na to dobře, pomyslela jsem si.

Karel se zmateně zamračil, oči stále neodtrhl od displeje. „Jak to myslíš?“ zeptal se.

„Jako barvu mají moje šaty?“ zopakovala.

Podrážděný tón ho přiměl zvednout zrak od mobilu. Udiveně se na ni podíval. „Zelené?“ tvářil se nejistě. „Se vzorem. S nějakým vzorem...“ bezradně rozhodil rukama.

Podívej se blíž, radila jsem mu v duchu. *Jsou to listy ze stromu.*

„Jsou to listy,“ zdůraznila Simona.

„Listy papíru?“ Oči se mu rozšířily údivem. Nedíval se na šaty, sledoval ji, jako kdyby pochyboval o psychickém zdraví své manželky.

„Děláš si srandu?“ rozohnila se. „Vnímáš mě vůbec?“

Simona se dneska zdála být podrážděná, což u ní bylo neobvyklé. Věděla jsem, že se jí na ten večírek moc nechce. Budou tam Karlovi kolegové a nadřízení s manželkami, a ona kvůli tomu musela zrušit domluvené setkání se svými kamarádkami.

„Vypadáš úžasně, Simi.“ Konečně vyslovil větu, na kterou čekala od chvíle, co se navlékla do své slavnostní róby.

Smířlivě se na něj usmála a potom si pomalu nazula černé lodičky na vysokém podpatku. Jako vždy vypadala perfektně. Ani u sporáku, žehlicího prkna nebo při vytírání podlahy mopem na sobě neměla tepláky a seprané triko. Za všech okolností byla upravená. Žádné pantofle, ale sandálky na podpatku zdůrazňující její sexy nohy. Byla dokonale nalíčená ještě předtím, než byl její manžel vzhůru. Vždy připravená být mu s úsměvem k dispozici.

Prostě paní Dokonalá.

Karel se mohl opět věnovat mobilu. Simona se před velkým zrcadlem v předsíni nakrucovala ze všech stran, aby zkontrolovala každý šev svých zelených šatů a každý vlas na svém účesu.

Stejně ho nezajímáš, pomyslela jsem si. Poznám ten nepřítomný výraz v mužské tváři, když tě přestane vnímat jako ženu. Uvědomíš si to ale, až bude pozdě. Budeš se zaobírat uplynulými týdny a měsíci a ptát se sama sebe, jak to, že sis toho nevšimla dřív.

Pozorovala jsem je přes pootevřené dveře dětského pokoje. Klečela jsem u dvouleté Simonky a trpělivě čekala, až vítězná melodie nočníku oznámí její skoro dvacetiminutové úsilí. Sedmiletý Kája si hrál uprostřed pokoje s vláčkem, malá ho s úžasem pozorovala a tleskala ručičkami.

Taky už jsem mohla mít takovou dceru, uvědomila jsem si trpce. Teď jenom občas hlídám cizí děti. V cizích rodinách.

Jsem sama, po třicítce, připravená založit vlastní rodinu. Víím, co je to štěstí. Dokážu si vážit obyčejného dne s východem slunce a volnou chvilkou na kávu. A s těmi, které mám ráda. Ptám se vesmíru, proč mi tyhle dny vzal, a kam mě vlastně vede... Snažím se najít způsob, jak dál naložit se svým životem. To proto se tvářím, že mám zku-

šenosti s hlídáním cizích dětí. Nikdo netuší, že to jenom předstírám.

V této rodině mám jiné poslání. Nejsem tady, abych se věnovala dětem.

Zamyšleně jsem postavila věž z kostek. Sotva jsem se otočila, malá začala vztekle rozhazovat ručičkami a propukla v pláč, protože Kája vláčkem do věže narazil a zbořil ji.

„Tak tohle tady ještě chybělo,“ okomentoval situaci milý chlapeček se znechuceným výrazem ve tváři. „S miminama jsou jen starosti,“ svařtil čelo.

„Taky jsi byl malý,“ připomněla jsem mu přes hlasitý pláč jeho sestry.

„Já jsem ale takhle neřval,“ odporoval mi, pevně přesvědčený o své výjimečnosti. „Už jsem se ptal sousedů z prvního patra, jestli by si ji nevzali. Oni děti nemají. Můžeme se podělit. Budou mít radost.“

„Tvoji rodiče budou mít určitě taky radost, až jim to řekneš,“ ujistila jsem ho. Na mladší sestru žárlil od jejího narození. Dlouho byl jedináček, nedokázal se vyrovnat s příchodem nového člena rodiny, který na sebe strhnul veškerou pozornost matky. Otec byl stále pracovně vytížený a ve volném čase se musel věnovat i svým dvěma starším dětem z prvního manželství.

„Neplakej, Simonko. Podívej se, méďa a zajda tady sedí a koukají na tebe,“ hrála jsem jí divadýlko s plyšáky. Pláč rychle vystřídal úsměv.

Ještě chvíli bud' zticha, přála jsem si v duchu. Napínala jsem uši, abych zachytila co nejvíc z rozhovoru odvedle.

„Schůzku s kamarádkama jsem přeložila na zítřek,“ oznámila Simona manželovi.

„Fajn, zůstanu dýl v práci, abyste si mohly v klidu pokecat,“ přikývl.

„To je od tebe milé,“ poznamenala trochu sarkasticky.

„Přijdou sem jen na hodinku, nemusíš v kanceláři přespát. Anebo... mohl bys vzít děti zatím ven,“ navrhla mu. „To by sem Evženie ani zítra nemusela chodit.“

Mávl rukou, jako kdyby odháněl dotěrnou mouchu. Manželčin návrh se mu očividně nelíbil. „To znám, tu tvoji hodinku,“ kroutil hlavou, „nakonec z ní budou zase tři...“

Její kamarádky neměl moc v oblibě. Při setkáních s nimi ale vždy využil svůj šarm k tomu, aby Simoně jejího neodolatelného manžela nepokrytě záviděly.

Dnes si jeho šarm vybíral volno. Stejně jako Simonina ohleduplnost. Přestože byla za všech okolností poslušnou manželkou plnou pokory, nedokázala skrýt projevy rostoucí mrzutosti.

„Evženie?“ Paní Dokonalá stála ve dveřích. Něžným pohledem nejprve rychle zkontrolovala děti, potom se se zvědavým výrazem v očích obrátila na mě. „Bylo by možné... Mohla bys přijít i zítra?“ Její hlas vibroval prosebným tónem. Setkání s kamarádkami nemá význam, když se jí nemá kdo postarat o její dvě děti.

Odvrátila jsem pohled od malé Simonky. Nekývla jsem na její nabídku hned, chvílku jsem se tvářila zamyšleně. Dá se to naučit. Stačí pár vteřin, odpočítáváte jedna, dva... a druhá strana má dojem, že vám hlavou jenom kvůli ní šrotuje celý díář a že pro ni nakonec uděláte velkou laskavost.

„Ano,“ souhlasila jsem.

Na Simonině tváři se objevil široký vděčný úsměv. „Děkuji, Evženie,“ řekla s úlevou. „Vážně nevím, co bych si bez tebe počala.“

Nereagovala jsem. Netušila, že můžu přijít kterýkoliv den po práci, protože moje večery jsou plné samoty.

„Mami, ty máš nové šaty?“ všiml si Kája. Pozorně si ji prohlížel s vážnou tváří. Simonka k ní nedočkavě nataho-

vala baculaté ručičky, ale nepřipadalo v úvahu vzít si ji do náruče.

„Líbí se ti?“ rozzářily se Simoně oči. Nadzvedla si sukni a koketně se před námi zatočila.

„Není to bůhvíco,“ Kája se netvářil moc nadšeně. „Už jsem viděl i hezcí.“

„To snad ne!“ ozvala se Simona podrážděně a vzápětí se rozesmála. „Ty jsi ale gentleman!“

„Takhle se normálně nečešeš,“ nedůvěřivě si ji přeměřoval. „Vypadáš jinak... Jako uklízečka z naší školy.“

„Uklízečka?!“

„Nosí vlasy takhle nahoře... protože se odře.“

„Odře?“ nechápala Simona. „Jak se odře?“ Rukou si zkontrolovala vlasy vyčesané do slavnostního účesu.

„Říkala naší učitelce, že se odře a zapotí, když uklízí naši třídu.“

„Asi nadře,“ opravila jsem ho, „když uklízí. Asi tam děláte nepořádek, tak proto, že?“

„Ano,“ rychle přikývl. „Házíme po sobě rohlíky.“

„Rohlíky?!“ Simona se zatvářila dotčeně. „Nechystám ti přece rohlíky se šunkou k tomu, abys s nima po někom házel!“

„Vždyť šunku nejím,“ ujistil ji. „Ale...“

Dveře se otevřely dokořán a objevil se v nich Karel, hlava rodiny. „Můžeme už jít? Je tady taxík.“

Simona podrážděně rozhodila rukama. „Ovšem, jsem připravená...“ Syn jí vylíčením školních vylomenin na náladě nepřidal. Nerozhodně přidržela okraj dveří. „Evženie, vysvětlí prosím Kájovi, co má dělat se svačinou...“ Podívala se na manžela. „Do půlnoci jsme doma,“ dodala přesvědčivě.

Karel se tvářil neutrálně. Nejspíš ani sám nevěděl, dokdy se zdrží. Druhý den ale musejí oba do práce. Večírek ve všední den se moc neprotáhne.